

L'església en femení

P. 8-15

Entrevista a Mn. Sebastià Aupí, capellà
dels hospitals Trueta i Santa Caterina

P. 32

Catequesi
en temps
de pandèmia

P. 21

**Assessoria
Codina**

C/ dels Vern, 3
17004 Girona

972 205 100

codina@codinacia.com

www.assessoriacodina.com

**ASSESSORAMENT
A EMPRESES I
PROFESSIONALS**

Televisió de Girona

DIUMENGE 9.30 h
DILLUNS 10.30 h
DIMARTS 15 h

Banyoles TV

DISSABTE 8 h
DIUMENGE 10.30 h

TV Costa Brava

DISSABTE 9 h
DIUMENGE 9 h

TEMPS D'ESGLÉSIA

YouTube Bisbat de Girona

Recupereu tots els
programes d'aquesta
temporada al YouTube
del Bisbat de Girona:
[www.youtube.com/
BisbatGirona](http://www.youtube.com/BisbatGirona)

Canal 10 Empordà
DIUMENGE 10.30 h

Olot TV
DIUMENGE 10.30 h

L'actualitat del Bisbat de
Girona al teu smartphone!

Com subscriure's al canal
informatiu de WhatsApp?

- 1 Afegir el número 682014604 a l'agenda de contactes.
- 2 Enviar un missatge de WhatsApp a aquest nou contacte. Cal escriure ALTA i el nom i cognom.

Més informació: www.bisbatgirona.cat

Prat Sàbat

A D V O C A T S

Josep Mª Prat Sàbat
Josep Prat Riuró
Gerard Prat Riuró
Miquel Garcias Miquel
Luís Moreno Prat
Joan Blanco Ginés

17002 GIRONA
Pl. POETA Marquina, 2 Pral.

972 218 200

972 213 718

www.advocatspratsabat.com

Consultori Drs. **QUINTANA**
DERMATOLÒGIC

MALALTIES DE LA PELL
MALALTIES DE TRANSMISSIÓ SEXUAL
TRACTAMENTS I DEPILACIÓ AMB LÀSER

Consulta diària a hores
convingudes

C/ Ibèria, 12 - 14 Baixos B
17005 GIRONA

972 24 51 80

RESSONS D'ESGLÉSIA	4
EDITORIAL	5
— La dona al'Església: passos fets i per fer	
L'ATRI	6
— Quaresma i Pasqua. Desert i esperança	
L'AMBÓ	7
— Distribució de la riquesa, migracions, pandèmia	
TEMA CENTRAL	8-15
— Les coordenades del papa Francesc en igualtat de gènere i promoció de la dona	
— Dones lectores i acòlites	
— Una experiència en la missió de dirigir la celebració de la paraula	
— Nathalie Becquart, sotssecretària del Sínode dels Bisbes	
— Els Papes recents defensen la dignitat de la dona	
— El paper de la dona en altres Esglésies cristianes	
— Santoral: suspès en paritat de gènere	
INSTANTÀNIES DIOCESANES	16-17
VIDA PARROQUIAL I DIOCESANA	18-23
— Un de cada quatre alumnes de la Diòcesi cursa Religió	
— Les propostes econòmiques del papa Francesc	
— Catequesi en temps de pandèmia	
— El santuari del Vilar de Blanes	
EL LLINDAR	24
— Per sobre de tot, la pobresa	
EN DIÀLEG	25
— Les imatges del papa Francesc a l'Iraq	
ESGLÉSIA CATALANA	26
— Catalans amb responsabilitats vaticanes i activitats virtuals	
TRIBUNA	27
— El monjo que la tramuntana va dur a Poblet	
APUNTS D'OPINIÓ	28-29
— Lluís Arté Gil, Mn. Josep Casellas, Ramon Moncunill i Mn. Jordi Font	
RECOMANACIONS	30
L'ENTREVISTA	32
— Mn. Sebastià Aupí, capellà dels hospitals Trueta de Girona i Santa Caterina de Salt	

Els articles firmats són responsabilitat exclusiva dels seus autors. La reproducció total o parcial d'articles, notícies o fotografies d'*El Senyal* només és permesa si se n'esmenta la procedència.

Fotografia portada:

Núria Fernández, laica amb la missió de dirigir la celebració de la Paraula en absència de prevere.
Foto: Àngel Almazan.

- Edita: OFICINA DE COMUNICACIÓ DEL BISBAT DE GIRONA
- Director: XAVIER ROCA
- Consell de Redacció: JOSEP CASELLAS, VÍCTOR GAY, DOLORS PUIGDEVALL, SUSANNA QUINTANA, ÀNGEL RODRÍGUEZ i DANI VIVERN
- Correcció de textos: DANI VIVERN
- Comptabilitat: YOHANA ROMERO
- Administració, subscripcions i publicitat: ANNA COLL
- Redacció i Administració: Plaça del Vi, 2 - 17004 Girona
Tel. 972 41 28 84 - Fax 972 41 28 85
comunicacio@bisbatgirona.cat - www.bisbatgirona.cat
- Subscripció anual (6 números):
Tarifa normal: 18 euros
Tarifa de suport: 25 euros
- Preu exemplar: 3 euros
- Maquetació: www.palahi.cat
- Impressió: www.palahi.cat
- Dipòsit legal: Gi-509-99

PIULADES

Diputació de Girona
@DiputacioGirona

El president de la #DdGI, Miquel Noguer, es reuneix amb el bisbe de Girona, Francesc Pardo, per entregar-li una edició del *Missale Pontificis in Nativitate Domini*. El missal consta de dos volums presentats en un estoig de suro.

<https://bit.ly/2PWWwSQ>

Catalunya Religió
@catreligio

El @BisbePardo, destaca "la confluència de voluntats" de l'administració i l'Església per actuar en favor del patrimoni cultural durant la presentació de l'agenda del 2021 de #CataloniaSacra: <http://dlvr.it/RwL5kk>

Càritas Diocesana de Girona
@caritasgirona

RECONeixEMENT | El voluntariat de @caritasgirona rep la Medalla d'Honor de Palafrugell

#Gràcies

#CadaGestCompta

<https://caritasgirona.cat/ca/3772/palafra>

Ressons d'Església

Cancel·lació del pelegrinatge de l'Hospitalitat al santuari de Lourdes

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del Bisbat de Girona comunica la cancel·lació del pelegrinatge al santuari francès, que havia de tenir lloc del 23 al 27 de juny. Aquesta decisió s'ha pres «a causa de la situació d'inseguretat, la lenta vacunació i les restriccions, tant del nostre país com de França», segons explica en un comunicat la presidenta de l'hospitalitat gironina, Anna Coll. «Hem de ser molt responsables amb les mesures de seguretat per prevenir qualsevol contagi», afirma també, i afegeix: «No serà fàcil esperar un any més per tornar a Lourdes, però tenim una eina que ens ajuda molt, que és la pregària i ajudar-nos els uns als altres. En aquests moments que no podem trobar-nos i abraçar-nos qualsevol gest d'estimació té un valor molt gran».

30 anys d'«Església Viva» amb Àngel Rodríguez Vilagran

Aquest mes de maig es compleixen 30 anys des que el periodista saltenc Àngel Rodríguez Vilagran es va posar al capdavant d'*Església Viva*, el programa radiofònic del Bisbat de Girona, que amb diferents noms s'està emetent des del 1951, ara fa 70 anys.

Nou provincial de la «Sociedad de San Pablo»

El P. Miguel Carmen Hernández ha estat nomenat superior provincial de la Província d'Espanya de la *Sociedad de San Pablo* per al quadrienni 2021-2025, pel P. Valdir José De Castro, superior general de la Sociedad de San Pablo. El P. Miguel Carmen, director general de San Pablo des de març de 2019, substitueix en el càrrec el P. Lázaro García Caso, que ha exercit les seves funcions com a superior provincial durant l'últim quadrienni.

Convocada la I Jornada Mundial dels Avis i la Gent Gran per al 25 de juliol

El diumenge 25 de juliol se celebrarà la I Jornada Mundial dels Avis i les Persones Grans, sota el lema «Jo soc amb vosaltres dia rere dia» (cf. Mt 28,20). Aquest lema vol expressar la proximitat del Senyor i de l'Església en la vida de cada persona gran, especialment en aquest difícil temps de pandèmia. El papa Francesc va anunciar la institució d'aquesta jornada després del rès de l'Àngelus del diumenge 31 de gener, establint la celebració el quart diumenge de juliol, prop de la memòria litúrgica dels sants Joaquim i Anna, avis de Jesús. Per facilitar la celebració de la jornada, el Dicasteri per als Laics, la Família i la Vida proposarà, a partir del juny, algunes eines pastorals que estaran disponibles a www.amoristaetitia.va.

Els mosaics de Marko Rupnik al Santuari de la Cova de Sant Ignasi de Manresa

L'artista i jesuïta eslovè Marko Rupnik i el seu equip, format per una vintena de persones de diferents països del món, treballen intensament al Santuari de la Cova de Sant Ignasi, a Manresa, instal·lant el conjunt de mosaics que han creat per a les capelles laterals del Santuari. Són més de 550 metres quadrats de mosaics, que mostren el pelegrinatge cristià a través dels Exercicis Espirituals. L'acte solemne d'inauguració tindrà lloc coincidint amb la diada de sant Ignasi, el 31 de juliol, i en presència del superior general de la Companyia de Jesús, el P. Arturo Sosa SJ. La remodelació de l'interior del Santuari s'emmarca en la celebració d'Ignatius 500, l'any que commemora entre el maig de 2021 i el juliol de 2022 la conversió del fundador dels jesuïtes. La celebració es viurà de forma intensa a Manresa, ja que coincideix amb els 500 anys de la seva arribada a aquesta ciutat. Marko Ivan Rupnik ha estat batejat per la crítica internacional com el Miquel Àngel del segle XXI. Va néixer a Zadlog (Eslovènia), el 28 de novembre de 1954. Com a artista que plasma en mosaic el missatge cristià, compta amb més de 130 grans obres a tot el món.

Escriure missatge

Quaresma i Pasqua. Desert i esperança

**JOAQUIM GIOL I
AYMERICH**
Provicari general

La quaresma fa una referència ben clara al desert, en sentit estricte i també espiritual. Jesús hi passà quaranta dies. I hagué de lluitar contra la temptació. El poble d'Israel, després de sortir d'Egipte, també es va trobar abocat al desert. Quaranta anys. I diverses vegades va tenir la temptació de tornar a Egipte; per fugir del desert, cansat de caminar cap a un horitzó sense punts de referència, cansat de viure a la intempèrie. Israel se sent insegur, perd l'esperança i es pregunta: «Déu és amb nosaltres, o no hi és?». I vol tornar enrere, cap a la seguretat de l'esclavatge d'Egipte, on tot era previst i conegut. L'aparent seguretat en la qual vivíem també s'ha esfondrat davant la crisi sanitària i la crisi econòmica. La crisi sanitària: dolor, aïllament, incertesa i por. La crisi econòmica hi afegeix inseguretat i molts dubtes. La mort, que s'havia restringit a l'esfera d'allò privat, ara forma part del

**«El desafiament
dels creients
és caminar pel
desert amb
esperança»**

nostre horitzó habitual... Dubtem del nostre futur immediat, insegurs de com serà el nostre món quan això s'acabi. La nostra vida quotidiana ara és plena d'inseguretat. I la percepció personal i col·lectiva del futur és més incerta que mai. Amb tot això, la desesperança creix entre nosaltres com una taca d'oli, afebleix la nostra capacitat de reacció i fa créixer la por, que ens paralitza. Aquest és el nostre desert col·lectiu, i potser també ens preguntem: «Déu és amb nosaltres?». El poble d'Israel no podia recular. Entre ells i Egipte hi havia el mar. Nosaltres tampoc no podem tornar al que era i ja no és. El desert és el lloc de la temptació, de la desesperança, però també de la llibertat i de la confiança.

Tot i les temptacions, el poble d'Israel travessa el desert i arriba a la terra promesa. Jesús surt del desert preparat per a la Pasqua: la passió, la mort. I la resurrecció.

El desafiament dels creients és caminar pel desert amb esperança. L'esperança no és el mateix que l'optimisme ni que la il·lusió. Il·lusió i optimisme ens parlen de coses immediates. La il·lusió, per dir-nos

que el que desitgem serà fàcilment una realitat; l'optimisme, per assegurar-nos que tot anirà sempre bé. Acol·lim l'esperança quan enfrontem les dificultats sense amagar problemes ni pors. Més enllà de la il·lusió i de l'optimisme.

Ni l'una ni l'altre involucren Déu en la nostra història. L'esperança sí. En aquest desert, Déu és amb nosaltres. El desert és camí cap a la Pasqua.

L'esperança ens parla del que és fonamental. Del sentit de la vida i de la mort. No amaga problemes ni dificultats. Va més enllà de tot això. Ens diu que la nostra història personal i col·lectiva tenen sentit. Perquè són la història de Jesús.

Tenir esperança: viure el present, desperts i atents al que passa, posant el nostre esforç a construir, a millorar com a persones i com a societat. L'esperança no elimina els dubtes, ni l'angúnia de la incertesa, però evita que ens paralitzin. Ens dona força per caminar.

L'esperança té el fonament en Déu. Fet infant, com nosaltres. Present enmig nostre des del Dijous Sant per l'Eucaristia. Mort el Divendres i resuscitat la nit de Pasqua.

I això transforma la manera d'enfrontar la vida i les crisis que comporta. L'Esperança, com els talents de la paràbola, no és per enterar-la, és per viure-la. Per compartir-la i fer-la créixer.

Distribució de la riquesa, migracions, pandèmia

**JOAN GRATACÓS
GUILLÉN**

*Servicio Jesuita a
Migrantes -
Uruguay*

«Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels

Apòstols el producte de la venda i era distribuït segons les necessitats de cadascú» (Ac 4,32-35).

La manca d'una distribució justa de la riquesa és una de les causes del desplaçament forçat de moltes persones, a l'interior dels països però també en fluxos que traspassen fronteres. L'Organització Internacional de les Migracions (OIM) quantifica 272 milions de migrants internacionals. En el món, una de cada trenta persones s'ha posat en moviment de manera forçada. L'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR) parlava de 80 milions de persones refugiades a mitjan 2020. Un 85 % de les persones desplaçades forçoses són acollides en els anomenats «països en desenvolupament».

El primer flux en quantitat de persones desplaçades és el siria. El segon, potser poc visible a Europa, és el veneçolà: cinc milions i mig.

És coneguda la preocupació del papa Francesc quant al fenomen de

les migracions. En diversos escrits n'ha analitzat les causes i ha fet propostes. En síntesi, Francesc parla de la necessitat «d'acollir, protegir, promoure i integrar».

«Acollir» significa que «els migrants i refugiats puguin entrar de manera segura i legal als països de destinació». Protegir té a veure amb les «accions en defensa de la dignitat de migrants i refugiats, amb independència de l'estatus migratori». «Promoure» implica treballar per tal que migrants i comunitats d'acollida puguin realitzar-se «com a persones en totes les dimensions que formen la humanitat volguda pel Creador». «Integrar» remet a les «oportunitats d'enriquiment intercultural generades per la presència de migrants i refugiats» en els països receptors.

A la seva encíclica *Fratelli tutti* el Papa rellegeix la paràbola del bon samarità en clau migratòria: «A l'amor no li importa si el germà ferit és d'aquí o és d'allà [...]. Hem crescut en molts aspectes, però som analfabets a l'hora d'acompanyar, cuidar i sostenir els més fràgils».

I les persones migrants són fràgils. «Ens correspon respectar el dret de tot ésser humà de trobar un lloc on pugui no solament satisfer les seves necessitats bàsiques, sinó també realitzar-se integralment com a persona».

Aquest any pandèmic ha estat complicat per a tothom. En molts casos, s'ha perdut la feina. I el futur no és falaguer. Ni potser esperançador. Però val la pena recordar que alguns ni ho han notat. Segons l'informe d'Oxfam *El virus de la desigualtat*, «l'increment de la fortuna dels deu mil·lionaris més rics del món des de l'inici de la crisi seria suficient per evitar que ningú no caigués en la pobresa a causa de la pandèmia i, a més, per finançar una vacuna universal contra la COVID-19». I una altra dada: «En nou mesos, les mil fortunes més grans del món ha recuperat el seu nivell de riquesa previ a la pandèmia. [...] Per a les persones en major situació de pobresa, aquesta recuperació podria tardar més d'una dècada».

Tornem a Ac 4,32-35. «Els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien [...]. El producte de la venda era distribuït segons les necessitats de cadascú». No es tracta de «fer caritat», en el mal sentit de l'expressió. Es tracta d'una distribució justa de la riquesa.

I això vol dir una fiscalitat progressiva, una banca ètica, un comerç just, l'eliminació dels paradisos fiscals, etc. En un món en crisi –ara també sanitària– cal una distribució justa de la riquesa que promogui els més fràgils –els migrants– entre altres grups socials.

Les coordenades del papa Francesc en igualtat de gènere i promoció de la dona

Foto: Vatican News

LAURA MOR
Directora de
Catalunya Religió

«La Santa Seu afirma la importància i la urgència de la promoció de les dones perquè puguin realitzar tot el seu potencial i contribuir al bé comú de la societat». Així es va expressar Francesca Di Giovanni aquest març de 2021 davant les Nacions Unides. Di Giovanni és subsecretària a la Secció de Relacions amb els Estats del Vaticà des de gener de 2020. El papa Francesc va dir en l'homília d'aquell 1 de gener que «les dones són donadores i mediadores de la pau, i haurien d'estar totalment incloses en els processos de presa de decisions».

En la seixanta-cinquena sessió de la Comissió de la Condició de la Dona de l'ONU, la diplomàtica italiana va defensar la participació de la dona en la vida pública: «Hauríem d'obtenir una igualtat entre dones i homes que pugui

establir una relació nova i justa entre elles».

L'endemà del 8 de març vam saber que el papa Francesc havia nomenat la biblista Núria Calduch secretària de la Pontifícia Comissió Bíblica. Aquesta religiosa catalana, membre de les missioneres de la Sagrada Família de Natzaret, és la primera dona al capdavant d'aquest òrgan consultiu vinculat a la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

El mateix dia, el sacerdot polonès Janusz Urbanczyk, representant permanent de la Santa Seu a les Nacions Unides, va refermar el suport del Vaticà amb els compromisos europeus en matèria d'igualtat en una trobada sobre «Llibertat de premsa i igualtat de gènere».

També amb motiu del Dia Internacional de la Dona, l'ambaixadora australiana al Vaticà, Chiara Porro, va subratllar que, en termes d'igualtat de gènere i de promoció de les dones, Francesc està avançant. A propòsit del seminari «Les dones en el lideratge», Porro va constatar «canvis prou fonamentals en els darrers mesos i anys». El Vaticà

compta, per ara, amb quasi una vintena d'ambaixadores.

Aquest mes de febrer també ha tingut nom de dona, amb dos nomenaments directes del papa Francesc. A casa nostra, la religiosa del Sagrat Cor Margarita Bofarull, teòloga, metgessa i experta en bioètica ha estat nomenada membre ordinari de la Pontifícia Acadèmia per la Vida. I la religiosa xaveriana Nathalie Becquart ha estat nomenada subsecretària de la Secretaria General del Sínode dels Bisbes. En paral·lel, a Alemanya, Beate Gilles s'ha erigit com a primera dona secretària general de la Conferència Episcopal d'aquell estat. Els dos darrers casos són rara avis. Sense que hi hagués cap impediment legal, mai abans una dona havia ocupat aquestes posicions.

La tardor de 2022 se celebrarà l'Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes amb el tema «Per a una Església sinodal: comunió, participació i missió». Si realment creiem en el treball conjunt d'homes i dones que serveixen el bé comú, cal una certa valentia, superar el «sempre s'ha fet així» i posar en pràctica la confiança recíproca. I si el papa Francesc és un far, bé podem dir que està servint coordenades prou concretes.

«Cal una certa valentia, superar el "sempre s'ha fet així"»

GRACIES

ENEROSITAT

RESPECTE

COMPROMÍS

JUDA

SPERANÇA

INCLUSIÓ

SOLIDARITAT

A Càritas et volem agrair la confiança i el suport que ens has donat durant la pandèmia. La teva ajuda és molt valuosa. Per això, aquest 2021 necessitem seguir comptant amb la teva col·laboració.

FES UN DONATIU A LA TEVA CÀRITAS LOCAL
CADA GEST COMPTA

Dones lectores i acòlites

REDACCIÓ

El darrer 11 de gener el Vaticà feia pública la carta apostòlica (*motu proprio*) del papa Francesc titulada *Spiritus Domini*, per

la qual es modificava el primer paràgraf del cànon 230 del Codi de Dret Canònic. Permetrà que les dones puguin accedir als ministeris de Lector i Acòlit de forma estable.

La nova formulació del cànon diu així: «Els laics que tenen l'edat i les qualitats assenyalades per un decret de la Conferència Episcopal poden ser cridats establement per als ministeris de lector i acòlit, mitjançant el ritu litúrgic prescrit. Amb tot, la col·lació dels ministeris no els dona dret a ser sustentats o remunerats per l'Església». Per tant se suprimeix l'especificació «del sexe masculí» que es referia als laics fins aquesta modificació.

Sacerdoci rebut en el baptisme

El Papa, de forma simultània a la carta apostòlica, n'adreçava una altra al prefecte de la Congregació de la Doctrina de la Fe en la qual

explicava: «Oferir als laics d'ambdós sexes la possibilitat d'accedir als ministeris d'Acòlit i Lector, en virtut de la seva participació en el sacerdoci baptismal, augmentarà el reconeixement, també mitjançant un acte litúrgic (institució) de la valuosa contribució que

d'ençà de fa temps moltíssims laics, també

les dones, aporten

a la vida i missió

de l'Església. La

decisió de con-

ferir també a les

dones aquests

càrrecs, que im-

pliquen estabili-

tat, reconeixement

públic i un mandat del

bisbe, fa més efectiva en

l'Església la participació de

tots en l'obra de l'evangelització.

Això permetrà també que les dones

tinguin una incidència real i efectiva

en l'organització, en les decisions

més importants i en la guia de les

comunitats, però sense deixar de

fer-ho amb l'estil propi del seu se-

gell femení».

En territoris de missió

Aquesta notícia s'ha acollit amb entusiasme en determinats espais missionals. Així, el cardenal mexicà Felipe Arizmendi, bisbe emèrit de Sant Cristòfol de las Casas, recordava que «són moltíssimes

les dones que són nomenades pel bisbe ministres extraordinàries de la comunió, dins i fora de la Missa, però el seu nomenament sempre és temporal i cal renovar-lo. En ser acòlites, no caldrà. Personalment vaig concedir la facultat de celebrar baptismes en indrets on no havia ni diaques ni sacerdots, tal com a preveu el Dret Canònic».

Ministeris diferents al de l'orde

És possible que certs sectors puguin interpretar aquesta decisió del Pontífex com un pas vers el sacerdoci femení. El Papa ens convida a reconèixer que es tracta de ministeris laïcals, «essencialment diferents del ministeri ordenat rebut en el sagrament de l'orde». Es recorda allò establert pel papa sant Joan Pau II en el document *Ordinario sacerdotalis*, de maig de 1994: «L'Església no té en absolut la facultat de conferir l'ordenació sacerdotal a les dones».

Una experiència en la missió de dirigir la celebració de la paraula

NÚRIA FERNÁNDEZ I POU
Laica compromesa

Quan, el setembre de 2016, el nostre bisbe Francesc em va encomanar la missió de dirigir la celebració de la paraula els diumenges i festius en absència de prevere a les parròquies que formen l'agrupació la Vall del Llémena, va ser per a mi com una nova confirmació. El Senyor, per les mans del bisbe de Girona, m'enviava, no a dirigir una celebració, com un director dirigeix una orquestra, sinó a animar la fe dels qui ens trobem a l'església per festejar el dia del Senyor. Tota celebració és una festa, i el més gran a celebrar és l'amor i la salvació de Jesús. Cada vegada que ens reunim en nom del Senyor, Crist és enmig de nosaltres.

L'adjectiu «animadora», l'acció d'animar, m'ha ajudat a entendre quina és la meva missió pastoral.

Als meus 17 anys -això era el 1980- el mossèn de la parròquia de Sant Salvador, mossèn Jaume Julià, ens va pagar, a mi i a una altra noia de la parròquia que anàvem al conservatori, una estada a Montserrat per participar de les trobades d'animadors de cant per a la litúrgia. Poc m'ho pensava jo que allí s'engendraria una vocació, a la qual m'ha confirmat el bisbe Francesc amb el seu nomenament.

En la joventut de la fe, en la recerca de Déu, necessites qui t'acompanyi, qui t'escolti amb simpatia i t'aju-

di a discernir si hom cerca Déu de veritat. A la pregunta: «Qui hi enviaré? Qui ens hi anirà?» (Is 6,8) cal respondre «soc aquí» (1 Sa 3,4).

Quan, de ben joveneta, em posava a dirigir els cants de la missa de 12, no era conscient de la transcendència d'aquell servei. Certament que la música uneix. Gairebé no hi ha res que uneixi més una assemblea que el fet de cantar. Però fou la constància, l'estar tímidament a punt cada missa del diumenge, el que em va moure a formar-me litúrgicament. Amb la formació bíblica i litúrgica, a poc a poc vas descobrint com pots ajudar a l'assemblea a experimentar el trobament íntim amb Crist present en la litúrgia. Malauradament, no s'ha entès el paper d'agent de pastoral que constituei-

«El Senyor em va enviar a animar la fe»

xen els animadors litúrgics. Així com abans n'hi havia prou que el sacerdot i el sagristà es cuidessin de preparar-ho tot per a les celebracions, és a partir

del Concili Vaticà II que hem entès que quan els creients ens reunim en les celebracions ho fem com a Poble de Déu, comunitat eclesial que participa del ministeri de redempció.

La naturalesa de la litúrgia s'ha de concebre com a l'exercici del sacerdoti comú dels creients. Davant la manca de sacerdots, no podem ignorar aquest exercici, atès que, sense ell, les nostres celebracions dominicals de la Paraula amb absència de prevere poden quedar reduïdes a uns aspectes formals i estètics.

Foto: Àngel Almazan

Nathalie Becquart, sotsecretària del Sínode dels Bisbes

Foto: Vatican News

El dia 6 de febrer, el papa Francesc va escollir la germana javeriana Nathalie Becquart com a sotssecretària del Sínode dels Bisbes, nomenament que inclou el dret a vot. Aquesta designació va esdevenir una de les notícies de portada d'aquell dia i va tenir ressò en dies següents. Com a notícia és positiva. Que la notícia sigui notícia ja no ho és tant.

CARME PANELLA I SOLER
Professora de Secundària

Forma part de la normalitat que els càrrecs d'una institució es vagin renovant, i que els designats per cobrir-los reflecteixin la realitat social. En el cas de l'Església no sempre és tan evident. Per això, el primer que es destacava en els titulars era que la persona designada era una dona. Després -només després- es feia esment a la

seva trajectòria i al seu currículum el qual, per cert, és més que meritori. Tot plegat -el nomenament, la notícia i el seu ressò- podria suggerir-nos un seguit de reflexions.

Quin gran servei ens podria fer aquí l'etimologia! Així, recordaríem millor d'on ve la paraula Església (ἐκκλησία). També tindríem més present el significat del mot sínode (σύνοδος). I és que fa de bon recordar que, tant el nomenament de la germana Becquart com el de l'altre sotssecretari escollit, l'agustí espanyol Luís Marín, són una ferma aposta del papa Francesc per la col·legialitat i la sinodalitat. El sínode s'entén des del Vaticà mateix com «el camí que recorren junts els membres del Poble de Déu». Justament la sinodalitat serà el tema central del sínode de bisbes que se celebrarà el proper 2022, i en el qual ja tindrà dret a vot la germana Nathalie Becquart.

Així doncs, l'Església és l'assemblea del Poble de Déu, un poble format per persones. Tant se val que siguin homes com dones.

D'altra banda, la millor manera d'aproximar-se a la notícia hauria de ser escoltar la veu de la protagonista mateixa, la germana

Becquart: «El meu nomenament neix d'un procés sinodal.

Permetre que una dona voti en el sínode és un signe profètic i valent de Francesc», I afegeix: «La gran Notícia és Jesucrist, no pas jo».

Certament, hi haurà persones que no en tindran prou, que voldrien més rapidesa en la normalització de la paritat de gènere dins dels càrrecs de l'Església. És veritat que queda molt camí per recórrer. Cal continuar fomentant un canvi profund, una constant evolució que eviti la trencadissa d'una revolució mal entesa i que, alhora, esquivi les evolucions que determinats sectors voldrien protagonitzar.

«Cal continuar fomentant un canvi profund»

Els Papes recents defensen la dignitat de la dona

«Que les dones siguin respectades i defensades!». Aquest és un dels darrers missatges «feministes» del papa Francesc. Senzill i clar. El va transmetre des de la catedral de la Immaculada Concepció de Qaraqosh, a la plana de Nínive, el diumenge 7 de març, en el decurs del seu viatge apostòlic a l'Iraq. Els darrers pontífexs han valorat el paper clau de les dones en la trajectòria històrica de l'Església. En donem alguns apunts.

J. VÍCTOR GAY
Periodista

Joan Pau II: de *Mulleris dignitatem* a la Conferència Mundial sobre la Dona

En el llarg pontificat del Papa polonès cal destacar la carta *Mulleris dignitatem*, del 15 d'agost de 1988, en la qual dona gràcies a la Santíssima Trinitat pel que defineix com a «misteri de la dona» i també per «les meravelles de Déu que la història de

la humanitat s'han realitzat en ella (la dona) i per ella».

En la solemnitat de sant Pere i sant Pau, de 1995, publica una altra extensa carta dirigida a les dones del món sencer, en l'horitzó de la IV Conferència Mundial sobre la Dona, que va tenir lloc a la capital xinesa.

Destaca el paper que en la llarga història de la humanitat han tingut les dones que han estimat la cultura i l'art, malgrat les dificultats que han hagut de superar. Critica igualment les moltes vegades que són tingudes més en compte pel seu aspecte físic que no pas per la seva competència, capacitat i professionalitat. En la part final recorda que «el sacerdoci ministerial, en el pla de Crist, no és una expressió de domini, sinó de servei».

Benet XVI: les dones en el Nou Testament i el geni femení

Dos apunts del papa alemany: en el decurs de diferents audiències de l'hivern de 2007, va seguir les figures femenines en els evangelis i resta de textos cristians, fins afirmar: «La història del cristianisme hauria tingut un desenvolupament prou diferent sense l'aportació de moltes

dones», i creu que el Senyor ha guiat la seva Església «per mitjà indistintament d'homes i dones».

L'any següent rebia els participants en el congrés «Home i dona, la totalitat humana», i assenyalava «el compromís dels cristians per esdevenir promotors d'una cultura que reconegui a la dona la dignitat que li correspon, per dret i en cada realitat concreta».

Benet XVI:
«Que es reconegui a la dona la dignitat que li correspon»

Papa Francesc: l'Església és femenina

El 21 de maig de 2018, el Papa argentí oficiava per primera vegada la Missa de la Verge Maria, Mare de l'Església, que des d'aleshores se celebra el dilluns de Pasqua de Pentecosta (enguany, el 24 de maig). Ho feia a la seva residència de Santa Marta. En la breu homilia deia: «L'Església és femenina perquè és "església", "esposa"; és femenina i és mare, dona a llum». Més endavant afirma: «L'Església és "dona", i quan pensem en el rol de l'Església hem de remuntar-nos fins a la font: Maria». I després afegia: «Sense la dona l'Església no avança, perquè tota ella és donació, i aquesta actitud de dona li ve de Maria, perquè Jesús ho ha volgut així».

El paper de la dona en altres Esglésies cristianes

J. VÍCTOR GAY
Periodista

Els nomenaments de la religiosa catalana Núria Calduch-Benages, missionera de la Sagrada Família, com a secretària de la Pontifícia Comissió Bíblica, i de la xavierana francesa Nathalie Becquart com a sotssecretària del Sínode dels Bisbes s'entenen com a senyals del papa Francesc per donar més participació a les dones en la vida de l'Església, i ens conviden a fer un cop d'ull al paper que assoleixen en altres confessions cristianes.

El «laboratori» de l'Església Anglicana

L'any 1530, el rei Enric VIII d'Anglaterra no va aconseguir que el papa Climent VII anul·lés el seu matrimoni amb Caterina d'Aragó. Aquell fet va derivar en la proclama de l'Església Anglicana i que monarca mateix i els seus descendents fossin els caps d'aquella comunitat (amb màrtirs catòlics inclosos). Poc es podia esperar ningú que amb el pas dels segles aquells cristians sumessin més de 85 milions de fidels, tots en l'àmbit britànic, i també que l'anglicanisme esdevingués un laboratori d'experiències pel que fa als seus ministres.

Cal dir que en molts aspectes -litúrgics, especialment- l'anglicanisme evidencia els seus orígens catòlics. Fins reconeix certs sants i santes, especialment els anteriors a la ruptura.

A partir de la segona meitat del segle passat les esglésies reformades pateixen la crisi de vocacions al ministeri. Fa més d'un quart de segle que l'Església Anglicana va aprovar l'accés de les dones al sacerdoci. Actualment quatre ja han estat ordenades. I ja en el segle actual s'ha fet el pas següent: Sarah Mullally és bisbe de Crediton (Regne Unit).

Unes xifres a meditar i també una crisi

Segons les dades de les esglésies reformades (2015), s'han ordenat al ministeri 7.798 dones (1.781 a temps complet) i una trentena han assolit l'episcopat. Aquest darrer nivell ha estat autoritzat entre els anglicans de Gal·les, els EUA, Austràlia, el Canadà i Swazilàndia.

Quan l'anglicanisme va autoritzar l'ordenació de les dones, un notable sector dels seus ministres (homes) va rebutjar-ho, a l'extrem que bastants van deixar l'Església d'Angla-

terra. I no sols això: es van convertir al catolicisme. L'Església Catòlica va reconèixer el sagrament que havien rebut. En molts casos,

s'havien casat. S'han donat situacions singulars, com ara el d'alguns que han batejat els seus nets. El Vaticà els va advertir que no podrien accedir a l'episcopat.

En argumentar la seva decisió, l'Església d'Anglaterra va assenyalar: «Es tracta d'un tema d'igualtat. Hi ha doctores, jutgesses, primeres ministres... per tant, per quina raó no poden esdevenir bisbes? En l'Església, malgrat que els homes i dones són iguals, es complementen. Hi ha moltes funcions que les dones poden portar a terme. A més, ser bisbe no és pas més important que ser mare».

Un dels ministres de l'Església Anglicana, Keith Newton, casat i pare de família, i que ara exerceix el seu ministeri en la comunitat catòlica, va declarar: «La resposta de Roma és: l'Església no té autoritat per canviar la pràctica de l'Església Universal. Malgrat tot, si ho fes, sens dubte no tindria cap problema a acceptar-ho perquè també hauria estat una decisió de l'Església Universal i no pas d'una part que se'n va separar en el segle XVI».

«En les esglésies reformades s'han ordenat al ministeri 7.798 dones»

Santorial: suspès en paritat de gènere

MN. MARTIRIÀ
BRUGADA I CLOTAS
Capellà

Tots sabem que a la societat s'està maldant per assolir la paritat de gènere, i veiem com s'estan assolint algunes fites significatives, si bé encara som lluny d'un nivell acceptable. I si bé a la societat queda molta feina per fer, en l'àmbit d'organització eclesial encara es queda més lluny: és cert que no podem obviar alguns resultats assolits darrerament quant a secretariats (en alguna conferència episcopal, en el sínode de bisbes...), a les cúries episcopals, a les parròquies, als ministeris laïcals... Unes fites impensables fa 50 anys.

Hi ha, però, un dèficit important a esmentar i a esmenar, fruit d'una llarga història, que fa referència al santorial: els sants i santes venerats per l'Església.

És veritat que, si observem el llarg llistat reconegut de sants i santes venerats arreu (i que supera els vint mil noms, individuals o en grups), ens acostaríem a una certa paritat. Amb tot, la majoria d'aquests sants i santes ens resulten del tot desconeguts i ens queden molt lluny, en tots sentits.

Més enllà del gran llistat o cànon de sants, anem a observar d'altres agrupacions que ens queden més properes. En primer lloc, el santorial que es commemora a Catalunya i que recull el Missal Romà. Hi trobem una llista d'uns 310 sants i santes (més o menys populars, segons cada comarca). D'aquest conjunt, 26 són celebracions dedicades a la Mare de Déu, i una cinquantena escassa són dedicacions a santes. És a dir, únicament una quarta part del santorial (amb la Mare de Déu) evoca models i protectors femenins.

Semblantment passa amb els titulars de les 381 parròquies del Bisbat de Girona. Mentre que en trobem 80 dedicades a la Verge Maria

(o a alguna de les seves advocacions), únicament 33 són dedicades a diverses santes, la majoria màrtirs dels primers segles (Àgata, Agnès, Anna, Cecília, Coloma, Cristina, Eugènia, Eulàlia, Margarida, Seculina, Teresa) i algunes aparellades amb sants barons (Isclè i Victòria, Julià i Basilissa, Quirze i Julita).

Semblantment passa amb les gairebé 500 ermites i santuaris del Bisbat de Girona. Mentre un centenar són dedicades a la Mare de Déu (en diverses advocacions), se'n troben únicament 44 dedicades a santes (Afra, Brígida, Càndia, Caterina, Cecília, Cristina, Elena, Eugènia, Fe, Llúcia, Magdalena -la que més-, Margarida, Quitèria, Susanna...).

Finalment, apporto un darrer element que ratifica aquesta marginació significativa en la veneració de les santes: a la lletania dels sants (tal com es preveu al ritual d'ordes sagrats, al ritual dedicació d'una església, a la Vetlla Pasqual...) hi són invocats 26 sants, encapçalats per santa Maria, però s'hi esmenten únicament sis santes.

Tenim feina a fer, i algunes fites que podem assolir.

«Hi ha un dèficit important a esmenar, fruit d'una llarga història»

El P. Bernat Juliol, monjo de Montserrat, pregoner de la Setmana Santa a Girona. Foto: Àngel Almazan.

Conferència sobre *Fratelli tutti* a l'església del Mercadal de Girona.

Descoberta de la plaça dels Jardins Modest Prats, al costat del Seminari diocesà de Girona. Foto: Àngel Almazan.

Recés-xerrada de Quaresma a l'església d'Arenys de Mar.

Celebracions de Setmana Santa a la Catedral de Girona

Fotos: Angel Almazan

Diumenge de Rams.

Missa Crismal.

Veneració de la Creu.

Vetlla Pasqual.

Un de cada quatre alumnes de la Diòcesi cursa Religió

Un total de 28.699 alumnes de centres de titularitat pública i d'escoles cristianes de la Diòcesi de Girona estan matriculats, durant aquest curs 2020-2021, a l'assignatura de Religió catòlica, xifra que representa un 26,28 %. D'aquest total, 9.918 alumnes estudien en centres públics i 18.781 en escoles cristianes.

REDACCIÓ

El delegat episcopal d'Ensenyament i de l'Escola Cristiana del Bisbat de Girona, Pere Micaló, afirma que aquestes dades se situen en la mitjana del conjunt de Catalunya, i assenyalava que «atès el moment excepcional que s'està vivint, des de la delegació es va indicar al professorat de Religió que es posés a la disposició dels equips directius de les escoles i que col·laboressin al màxim en la seva organització en tots els nivells».

En xifres desglossades, entre centres públics i escoles cristianes, les etapes d'Educació Infantil i Primària compten amb 17.641 alumnes (26,02 %) que cursen l'assignatura, i les etapes d'ESO i Batxillerat compten amb 11.058 alumnes (26,71 %). Pel que fa als centres públics, 5.664 alumnes (10,27 %)

la cursen en les etapes d'Educació Infantil i Primària, i 4.254 alumnes (12,54 %) en l'ESO i Batxillerat. En aquestes escoles s'ha comptat amb 183 mestres i professors en actiu, 122 dels quals han impartit l'assignatura en les etapes d'Educació Infantil i Primària, i 61 en les etapes d'ESO i Batxillerat. En relació amb les escoles cristianes, 11.977 alumnes (94,50 %) la cursen en les etapes d'Educació Infantil i Primària, i 6.804 alumnes (91,19%) en l'ESO i Batxillerat. En aquestes escoles s'ha comptat amb 481 mestres i professors en actiu, 370 dels quals han impartit l'assignatura en les etapes d'Educació Infantil i Primària, i 111 en les etapes d'ESO i Batxillerat.

«9.918 estudien en centre públics i 18.781 en escoles cristianes»

En una entrevista al programa de la ràdio diocesana «Església Viva», Pere Micaló afirma que «el curs present és atípic» però que «l'escola és un lloc molt segur gràcies a l'esforç de tots els professionals». En relació amb la classe de Religió catòlica, Micaló assenyalava que «aquesta assignatura està oberta a qualsevol alumne, tingui fe o no», ja que «no s'hi va a practicar la religió ni a resar, sinó a adquirir uns coneixements. A partir d'aquí -explica el delegat d'Ensenyament-, és en àmbits com la família o la catequesi on es pot fer néixer la llavor de la fe».

Les propostes econòmiques del papa Francesc

«L'Economia de Francesc: propostes per a un canvi radical del sistema econòmic, a debat» és el títol del webinar organitzat el març passat per Càritas Diocesana i Justícia i Pau. L'acte, 100 % en línia, va comptar amb la participació d'Eduard Ibáñez, autor del llibre *L'Economia de Francesc* (Editorial Claret), Josep Vicenç, economista, i Dolors Puigdevall, directora de Càritas Diocesana de Girona, a més d'un seguit d'intervencions destacades en el debat posterior.

**CÀRITAS
DIOCESANA
DE GIRONA**

Albert Quintana, des de Justícia i Pau Girona, va iniciar el webinar amb un record per a Mons. Óscar Romero, assassinat ara fa 41 anys a Hondures, i va fer una introducció a la temàtica de l'acte, que no es va centrar tan sols en el llibre, sinó en les propostes econòmiques que promou el papa Francesc. Unes propostes que han de suposar, segons Quintana, un canvi radical de l'actual sistema econòmic, des de la

perspectiva dels pobres de l'evan-geli, ja que aquesta economia que porta a l'exclusió, a la desigualtat i a la depredació és una «economia que mata», en paraules del mateix papa Francesc.

Eduard Ibáñez, autor del llibre, va recordar que el llibre s'emmarca en una col·lecció que pretén presentar d'una manera assequible per al gran públic el pensament cristià per reformular l'economia. Sobre el títol del llibre, Ibáñez va afirmar que la proposta de Francesc és una iniciativa que vol aplegar joves de tot el món interessats en l'economia perquè la repensin per fer-la més humana i superar el model actual, que és «una economia que exclou i que mata». Ibáñez va explicar que el llibre intenta desxifrar aquest pensament i extreure'n les propostes econòmiques més concretes, i va lamentar que alguns cristians es queixin i protestin perquè el Papa opini d'economia. «El Papa proposa capgirar l'economia per posar-la al servei del bé comú, perquè actualment només està al servei del guany, l'acumulació i el benefici propi», afirma. «Ens cal potenciar el desenvolupament humà integral, no només el creixement i el guany». I va afegir: «Cal una economia basada en la fraternitat».

D'altra banda, Josep Vicenç, economista, va recordar que hi ha re-

curso per a tothom, però no suficients per a aquells que en volen sense fi. Va parlar del «bon govern» i el va comparar amb el joc LEGO, que significa «jugar bé», en forma de metàfora per explicar que els governs «no juguen bé» amb l'economia i no defensen els interessos comuns. Finalment, Dolors Puigdevall, directora de Càritas Diocesana de Girona, va recordar una de les reflexions que present al llibre: «La cura de la fragilitat apunta un nou estil de vida». I en aquest sentit, va posar en valor les empreses d'inserció, com Ecosol, «que operen dins del mercat, però que cerquen altres objectius com, per exemple, que el màxim nombre de persones tinguin una feina digna i que no siguin considerades només una força de treball».

Després de les aportacions inicials, el debat va incloure un seguit d'intervencions per destacar i concretar les diverses propostes, des de senyalar l'aportació responsable dels empresaris a la responsabilitat social en l'economia a l'educació ètica en tots els camps. També van posar de relleu la importància de l'habitatge per a una vida digna, la necessitat de reduir la nostra petjada ecològica, el paper del treball com a principal factor d'inserció i el plantejament d'una renda bàsica.

Libreria diocesana

CASA CARLES

-
- Llibres de teologia, d'espiritualitat i de religió en general i altres materials de suport per a les classes de religió, la catequesi i la litúrgia.
 - Publicacions especialitzades: revista *El Senyal*, *Butlletí de l'Església de Girona*...
 - CD de música: litúrgica, instrumental, clàssica i popular.
 - Objectes de regal: DVD, calendaris, postals, agendes, pòsters, icones, imatges...

Horari

de dilluns a divendres, de 10.00 a 13.00 h i
de 16.00 a 20.00 h.

Plaça del Vi, 2, baixos
17004 Girona
Tel. 972 41 28 78
libreria@bisbatgirona.cat

Catequesi en temps de pandèmia

Missa de la catequesi a l'església de Sant Josep de Girona.

MN. SALVADOR GRAS CABUTÍ
Delegat episcopal de Catequesi

La pandèmia ens ha pres moltes persones i moltes coses. Les teníem a l'abast i potser no les valoràvem prou: quedar amb els amics o familiars, sortir de viatge on volguéssim (si hi havia mitjans...). Però la pandèmia també ens ha portat prou coses: més temps per dedicar als de casa i conèixer-nos una mica més, estar més atents i ser solidaris amb els de més a prop. I si ens vam haver de tancar a casa amb la família, en l'àmbit parroquial la casa de la comunitat també es va haver de tancar amb tots a fora, excepte el Senyor. I es va haver de desempolsar, conscientment o no tant, el concepte d'Església domèstica.

Entre confinaments i restriccions per la situació sanitària canviant, que anaven i venien com la manxa d'un acordió, la comunitat cristiana no ha parat de bategar. Mossens, catequistes i famílies han buscat la forma de mantenir el con-

«S'ha hagut de desempolsar el concepte d'Església domèstica»

tacte amb força varietat d'iniciatives per continuar coneixent, estimant i seguint el Crist. Noves tecnologies que despuntaven han vingut per quedar-se com a nous recursos comunicatius i formatius.

Cada parròquia, segons les limitacions per evitar la propagació de la pandèmia, va iniciar el curs catequètic 2020-2021 a partir de les aptituds i possibilitats de catequistes, mossens, fidels i famílies. Hi ha hagut de tot, per dir-ho d'alguna manera. Hi ha hagut parròquies on s'ha iniciat i continuat la catequesi telemàticament. D'altres han esperat a començar-la presencialment

fins que les autoritats sanitàries ho permetessin. Hi ha llocs on s'han convocat les famílies de la catequesi, al temple parroquial, una bona estona abans de la missa dominical, enllaçant la catequesi -amb la família- amb la Missa de la Comunitat. Hi ha parròquies que no han fet catequesi presencial, i els mossens -amb els equips de catequistes- han preparat i enviat telemàticament les fitxes o vídeos gravats del tema a tractar, per poder-lo tre-

ballar a casa amb els pares. També hi ha llocs que, valorant la situació de risc de catequistes i mossens, han decidit no posar en perill la salut i han ajornat la catequesi fins al curs vinent.

El temps de comunions, que generalment corresponia al temps pasqual, enguany també presentarà varietat, atenant la diversitat de models i opcions que s'hagin adoptat en el curs catequètic. També variarà segons les capacitats de cada església, ja que a hores d'ara només es permet el 30 % de l'aforament del temple. Essent així, es pot preveure que hi haurà comunions des del maig fins a inicis de la tardor, en funció de si han pogut treballar el temari necessari i depenent les possibilitats d'aplegar-se més o menys persones a les esglésies, per no parlar de possibles noves restriccions.

El santuari del Vilar de Blanes

«Vine, que l'aire és dolç i la mar calma. Unim les nostres veus, amiga mia, i ressonin al lluny de balma en balma, cantant del nostre mar la poesia. Vine, que l'aire és dolç i la mar calma».

Blanes, vila terrassana i marinera. Blanes, de marines i boscatges, la que immortalitzà magistralment el mestre de la prosa catalana Joaquim Ruyra i Oms. Aquest mar de Blanes que fou i és inspiració de poetes.

AITOR ROGER
Historiador i obrer del Santuari del Vilar

L'any 2012 vam celebrar el mil·lenari de la troballa de la Mare de Déu del Vilar, l'estimada imatge que des de temps remots és venerada per la gent del mar i la

pagesia. El Vilar i la seva secular història tenen fermes lligams amb el mar i la seva gent. El mateix Ruyra es preguntà en una altra de les seves poesies el motiu pel qual el santuari on es venera la imatge es troba bosc endins, lluny del poble i del mar. I seguim amb Ruyra, perquè en la seva novel·la

El rem de trenta-quatre també ens explica la història d'una embarcació de cabotatge dedicada al transport de mercaderies de port a port. Els seus mariners, els de la barca de mitjana anomenada *Santa Rita*, tenen en gran estima la Verge del Vilar, i a ella recorren quan veuen apropar-se el perill. Una narració magistral i de lectura ineludible.

Encara avui, un quillat de pesca blanenc porta el seu nom, el de la Verge del Vilar. També dona nom a una associació esportiva de pesca i al grup d'habitatges -coneguts popularment com «les cases barates»- que es van edificar a inicis de la dècada dels seixanta

davant del mar que banya la platja de s'Abanell.

Com és sabut, la història del santuari del Vilar és llarga i rica en successos, i són molts els vincles que uneixen aquest indret amb la història de Blanes. Per tant, els

seus orígens, reals i imaginaris, hem de cercar-los molts segles

enrere. Aques-

ta llunyania en el temps ha fet néixer una gran quantitat de llegendes i tradicions orals que donen la seva particular versió sobre el

moment que es va cons-

truir el santuari i sobre quan

i on es va trobar la imatge.

La llegenda popular ens explica que la troballa de la imatge de la Mare de Déu del Vilar es va produir a les vuit del matí del dia 5 d'agost de 1012, quan una jove pastora i serventa de la família Vilà pasturava un ramat d'ovelles prop de la casa pairal. En aquest mateix indret es va construir el primitiu i petit recinte. La devoció envers aquella imatge va anar creixent amb el pas dels anys,

«La troballa de la imatge de la Mare de Déu es va produir l'any 1012»

però no serà fins l'any 1612, gràcies a una subscripció popular entre els blanencs, quan s'inaugura un espaiós recinte com a santuari que va substituir la primera capella, de reduïdes dimensions, i que ja estava molt malmesa.

La llegenda també ens explica que l'emplaçament original de la Mare de Déu del Vilar era al cim de la roca de sa Palomera, a la badia de Blanes. D'altres fonts indiquen que estava en una capella del poble, potser referint-se al mateix cim de sa Palomera. Es diu que va haver de ser amagada terra endins en temps del domini musulmà i que va continuar soterrada fins que la va trobar la jove pastoreta dels Vilà.

La presència d'exvots en agraïment per la protecció i els favors rebuts de la Verge del Vilar eren molt habituals en altres temps. Molts van ser cremats durant la Guerra Civil, i d'altres van anar a mans de col·leccionistes privats o museus. Recentment han començat les feines de restauració dels que conserva el Santuari.

Antigament era molt habitual oferir com a exvots petits quadres pintats i petites reproduccions de vaixells. A Blanes, els més habituals eren els relacionats amb la gent del mar, mariners i pescadors, que, en trobar-se en perill, ja fos quan estaven pescant prop del poble, en una ruta comercial de cabotatge o enmig de l'Atlàntic, de viatge cap a les Amèriques, solien encomanar-se i demanar auxili a la Verge del Vilar. Curiosament, ja trobem informació sobre aquesta pràctica en una preciosa notícia sobre un mariner del segle XVI, en Pere Mor de Blanes, que forma part de l'inventari del santuari de Bonaria (Càller, Itàlia). Al santuari del Vilar es conserva un altre exvot de gran vàlua informativa, datat

l'any 1856, que representa un accident de treball a les drassanes blanques dels Vieta, situades a l'actual passeig de Mar.

I fins aquí aquestes pinzellades sobre la devoció que sempre ha tingut la gent del mar per la Mare de Déu del Vilar. Us convidem a visitar el santuari i conèixer alguns altres seus valors artístics i religiosos.

Informació

Maria (ermitana) 633854225
Mn. Josep (rector) 637144334
Facebook / Santuari del Vilar
SantuariDelVilar.wordpress.com

Fotos: Aitor Roger

Per sobre de tot, la pobresa

Segle XIII. Europa viu immersa en els segles centrals de l'edat mitjana, una època amb gran protagonisme dels nous corrents religiosos apareguts a l'ombra de l'anomenat «despertar evangèlic», durant el qual els nous moviments de laics i laiques, basats en els ideals de pobresa i en la vivència d'una fe més directa i personal, trobaren en els nous ordes mendicants -franciscans i clarisses- una de les seves concrecions més visibles i reeixides. És en aquest context, en aquesta època, anomenada també de la «inquietud femenina», en la qual s'ha d'ubicar el projecte espiritual i comunitari de Clara d'Assís (1193-1253) en el marc de la història de l'Església d'aquell període.

NARCÍS M. AMICH
Historiador i professor de l'ISCRG

Clara d'Assís, originàriament anomenada Chiara Scifi, era filla d'una família noble d'aquesta ciutat del centre d'Itàlia, de la qual rebé de molt jove una sòlida formació humanística. Fou precisament a Assís on entrà en contacte i quedà profundament influenciada per la nova espiritualitat de Sant Francesc. Després de refusar el matrimoni pactat per la seva família, s'escapà de casa seva. El 28 de març de 1211 es presentà a Francesc d'Assís a l'església de la Porciuncula, i demanà de seguir el nou model de vida franciscà. Francesc, després de tallar-li els cabells, la vestí amb l'hàbit de penitent, senyals externs de la seva consagració a Déu. Posteriorment, i després de viure en diversos monestirs benedictins, s'instal·là definitivament a l'ermita de Sant Damià (1212), restaurada per Francesc, on formà una comunitat amb altres dones, entre elles dues germanes seves i la seva mare vídua, i hi residí fins al final de la seva vida (1253).

Inicialment la norma de vida de comunitària estava inspirada en les directrius de sant Francesc i en els postulats de les comunitats benedictines. Posteriorment, i fidel al seu

ideal evangèlic de pobresa, redactà una regla pròpia, la primera redactada per una dona, que finalment va ser aprovada pel papa Innocenci IV l'any 1253. Aquesta regla privilegiava un doble ideal franciscà:

la pobresa, personal i comunitària, i la fraternitat, en una comunitat igualitària governada per l'abadessa amb l'ajut de les germanes.

El nou orde, inicialment conegut com el de les monges damianites, o el de les

«dames pobres» pel mateix

Francesc, i posteriorment de les monges clarisses, es va estendre molt ràpidament per Europa, sobretot en terres franceses i hispanes. A Catalunya, nous monestirs es fundaren ja en el segle XIII, entre els quals el de Lleida (1240), Tarragona (1248), Castelló d'Empúries (1260) i Pedralbes (1326).

Clara d'Assís fou canonitzada l'any 1255 pel papa Alexandre IV, i l'any 1958 Pius XII la nomenà patrona de la televisió i les telecomunicacions, arran d'un fet succeït l'any 1252, quan, segons antigues biografies, Clara, aleshores malalta, rebé el domínic de veure i sentir la missa celebrada per Sant Francesc a la basílica d'Assís. L'Església celebra la seva festivitat el dia 11 d'agost.

**«Clara d'Assís
va ser la primera
dona que redactà
una regla pròpia»**

Les imatges del papa Francesc a l'Iraq

MN. FRANCESC ROMEU I TORRENTS
Capellà i periodista

Avui en dia, quan algú torna d'un viatge, la manera per fer-nos la idea del que ha vist i ha fet és mirar les fotografies. Fem-ho amb el viatge que el papa Francesc va fer a l'Iraq el primer cap de setmana de març. És el viatge més significatiu, perillós, arriscat, valent i atrevit de tots els viatges realitzats pel papa Francesc. Actualment l'Iraq és l'epicentre del món pel que fa a la guerra i el terrorisme, i ara també -degut a la pandèmia- és el centre de la màxima pobresa i misèria humana, però alhora també és el bressol de la civilització i la pàtria d'Abraham.

La primera fotografia és l'emotiva visita a la catedral siro-catòlica de Nostra Senyora de la Salvació, de Qaeda, a Bagdad, on van ser assassinades 58 persones durant la missa del diumenge 31 d'octubre del 2010. S'hi ha celebrat ara una trobada amb religiosos, seminaristes, capellans i catequistes.

La segona imatge és la visita del papa a l'esplanada d'Ur de Caldea,

la terra natal d'Abraham, on va tenir lloc una trobada interreligiosa, a sota mateix del ziggurat, que té uns 6.000 anys d'antiguitat i és considerat una de les primers construccions de la humanitat. El Papa hi va entrar i va dir que «l'ofensa més blasfema és profanar el seu nom odiant el germà. Hostilitat, extremisme i violència no neixen d'un esperit religiós; són traïcions a la religió. No tot s'hi val en nom de la religió».

La tercera imatge és la del papa Francesc assegut al costat de l'aiatol·là Ali al-Sistani, a casa seva, a la ciutat sagrada de Najab. Es tracta del líder mundial dels xiïtes, i és un home gran, de 90 anys, convalescent d'una operació feta l'any passat, però que manté una posició avançada de separació entre política i religió. L'aiatol·là va manifestar que «els cristians tenen tot el dret a viure a la seva terra». Al-Sistani és un home crític amb els atacs d'Estat Islàmic i el seu terrorisme, i va afirmar, en la línia del que diu el papa Francesc en la seva darrera encíclica, que «els humans som o germans per la religió o iguals per la creació».

La quarta imatge és la del papa Francesc entre runes, a la ciutat devastada de Mossul, ciutat símbol de l'horror gihadista d'Estat Islàmic. I va ser en aquesta capital de la regió de Nínive on vam poder escoltar la lògica del papa Francesc: «Si Déu és el Déu de la vida, i ho és, no és lícit matar els germans en nom seu. Si Déu és el Déu de la pau, i ho és, no és lícit fer la guerra en nom seu. Si Déu és el Déu de l'amor, i ho és, no ens és lícit odiar els germans».

La cinquena imatge és molt sensible i ens porta a recordar una altra fotografia. El papa Francesc, abans de marxar, va poder saludar Abdullah Kurdi, el pare del petit Alan, el nen sirianès d'ètnia kurda que va morir ofegat a la costa turca el setembre

Fotos: Vatican News

del 2015, al costat de la seva mare, Rehana, i del seu germà Galib, quan intentaven arribar a Europa. La seva foto, ajagut bocaterrosa, amb una samarreta vermella, va fer la volta al món.

Catalans amb responsabilitats vaticanes i activitats virtuals

J. VÍCTOR GAY
Periodista

Possiblement les notícies relacionades amb l'Església catalana que més impacte mediàtic han assolit aquestes darreres setmanes siguin els nomenaments vaticans per a dues religioses i un laic barcelonins. El 12 de febrer, Margarida Bofarull, de 60 anys, religiosa del Sagrat Cor de Jesús, era designada membre ordinari de la Pontifícia Acadèmia de la Vida Religiosa. El 9 de març, Núria Calduch, de 64 anys, també religiosa, de la congregació de les Missioneres Filles de la Sagrada Família, esdevenia secretària de la Pontifícia Comissió Bíblica i, en la mateixa data, Daniel Arasa i Villar, de 50 anys, era nomenat consultor del Dicasteri (ministeri) per a les Comunicacions.

Un dels denominadors comuns d'aquestes persones és la seva àmplia formació, tant en cultura religiosa com civil. Bofarull és metge especialista en malalties tropicals, presideix l'Institut Borja de Bioètica. Calduch és llicenciada en Filologia Anglogermànica i, finalment, Arasa, és llicenciat en Periodisme i màster en TV i ràdio i actual degà de la facultat de Comunicacions Socials, de la Universitat de la Santa Creu de Roma. Aquests vincles entre el món acadèmic i civil i les responsabilitats en el Vaticà defineixen els perfils que el papa Francesc -tinguem present la seva formació en la Companyia de Jesús- cerca en les persones que incorpora en el govern i el pensament vaticà. Francesc tampoc no oblidarà que més de la meitat dels habitants del planeta són dones.

Pastoral Litúrgica. L'acompanyava el Dr. Manuel Seguí, president del centre guardonat.

Aquest institut té el seu origen en l'Institut Superior de Litúrgia, que es vinculà amb el Centre de Pastoral Litúrgica i, d'ençà de la seva fundació, amb la Facultat de Teologia. I està fent camí per esdevenir facultat.

Jornada de Interdiocesana de Pastoral Juvenil telemàtica

El 13 de març es va celebrar la sisena edició d'aquesta Jornada, per primera vegada per via telemàtica i amb un centenar de participants. En pantalla per part del nostre Bisbat, hi van participar Mn. Joan Soler, Edgar Jaulent i Consol Duran. Va coordinar la trobada Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona i delegat per la CET del Secretariat interdiocesà de Joventut. Precisament es va valorar que aquest sistema virtual permet ampliar els contactes directes, ja que l'abast del mitjà és més propi d'aquesta generació. En la jornada es va reflexionar sobre els mitjans i les eines que facilitin l'acompanyament vocacional.

Format virtual de la XVII Mostra de Cinema Espiritual

Més de 6.300 espectadors han seguit aquesta edició virtual de la Mostra. Més que en les edicions presencials. Es van presentar 57 pel·lícules amb sessions especials a centres penitenciaris i de justícia juvenil. També s'hi va organitzar el concurs «La Paraula Sagrada», sobre enigmes lingüístics de les religions, conduït per Màrius Serra, i es van lliurar els Premis de Cinema Espiritual als directors dels films *Intocable* i *Especials*, Eric Toledano i Olivier Nakache, respectivament.

El VII Memorial Pere Tena a l'Institut de Litúrgia

A mitjan febrer, el Dr. Jordi Font, canonge gironí, en la seva qualitat de vicepresident del nou Institut de Litúrgia, *ad instar Facultatis*, de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, recollia el VII Memorial Pere Tena de

El monjo que la tramuntana va dur a Poblet

Mor el figuerenc Anicet Vallès, resident al monestir des de feia 60 anys

JOSEP MARIA BERNILS
Periodista

L'abat de Santa Maria de Poblet, Octavi Vila, assenyala durant les exèquies de fra Marc Vallès que era nascut a l'Empordà però arrelat a l'històric monestir de la Conca de Barberà, «on el portà la tramuntana de l'esperit». Va morir la matinada del 7 de febrer. Al cap d'unes hores la comunitat anunciava la defunció per Twitter, tot assenyalant que s'havia produït a la infermeria del monestir, mentre li recitaven el salm 26: «El Senyor m'il·lumina i em salva»: la simplicitat de la regla de sant Benet portada al segle XXI (oració i xarxes socials). Fra Marc tenia 84 anys, i en feia 60 que era monjo.

Anicet Vallès i Rovira -el nom de Marc li varen posar a l'entrar a Poblet- havia nascut a Figueres el 1937, és a dir, en plena Guerra Civil. Era el desè d'onze germans d'una nissaga vinculada al món de les arts, les lletres i el dret. El seu pare era notari i, com la seva esposa, era oriünd dels Hostalets de Pierola, a l'Anoia. Van destinar-lo a Figueres el 1932. Anicet Vallès, després d'es-

tudiar a les escoles de Sant Vicenç de Paül, La Salle i a l'institut Ramon Muntaner, va començar a estudiar peritatge elèctric i va fer uns cursos d'ATS a l'hospital Sant Joan de Déu. En la seva joventut havia estat un destacat jugador (capità) de la Unió Esportiva Figueres, fins al punt d'haver pogut fer carrera a la Primera Divisió, amb l'Espanyol. Val a dir, però, que va comunicar el seu ingrés al monestir just després d'haver acabat un partit i davant la sorpresa de tothom.

Tenia 22 anys. Com a monjo havia fet d'infermer, sagristà, impressor, bibliotecari, guia, hostatger, campaner i hortolà. Va ser una persona inquieta, que va aprendre a escoltar i a guardar silenci, però al mateix temps era un gran comunicador, com quedava evi-

dent quan realitzava les visites al monestir. En aquest sentit va publicar el volum *Una visita guiada al monestir de Santa Maria de Poblet* (2001), traduït al caste-

llà i anglès, que és una transcripció de tot allò que explicava. També té escrit un volum inèdit sobre els aspectes esotèrics de l'arquitectura de Poblet.

Un dels seus lemes, que transmetia a tothom que el visitava, era: «Respira, dona gràcies i estima!». Sempre recomanava que es respirés bé. L'escriptor Josep Pla, al qual Fra Marc va cuidar durant els darrers mesos de la seva vida, el 1981, tant a la clínica Santa Creu de Figueres com al mas de Llofriu, recordava que «aquest monjo de Poblet em va salvar la vida, un dia, simplement, ensenyant-me a respirar. Aquest senyor sí que és un sant», va dir l'escriptor.

El president de la Generalitat a l'exili, Carles Puigdemont, al seu llibre *M'explico* recorda que, en una visita al monestir, el 2017, va compartir unes hores de reflexió amb la comunitat i va voler que hi participés fra Marc, amb el qual es van saludar efusivament tot comentant aquella pregunta que sempre feia als visitants: «On vius?». Tothom responia la seva població de residència, però el monjo els replicava: «No, vius allà on tens els peus!». Per als creients, avui, Vallès ja viu al cel.

«Un dels seus lemes era "Respira, dona gràcies i estima"»

Saps qui soc?

LLUÍS ARTÉ GIL
Periodista.
Director
COPE Girona

Et dono unes pistes!

Aquest matí he explicat a l'Enric les actuals limitacions de mobilitat a causa de la pandèmia. Tenia molts dubtes sobre les afectacions que afectaven el municipi i la comarca. Desconeixia si el cap de setmana podrà sortir a comprar i quins establiments comercials seran oberts i quins tancats.

L'Anna m'esperava a primera hora d'aquest matí. Volia saber si era convenient agafar abric i paraigües abans de sortir de casa.

En Josep és dels anomenats «treballadors essencials», i vol que li expliqui quan podrà, per fi, posar-se una vacuna que l'ajudi a seguir treballant amb més seguretat per a ell i per al seu entorn.

La Joana m'ha telefonat. M'ha explicat que darrerament ha tingut molts problemes. Ha perdut la feina, i amb la davallada d'ingressos la seva parella ha marxat de casa. L'ha deixada a càrrec de dos fills de nou i onze anys amb moltes factures que no sap com pagar. Està desesperada perquè la seva mare -àvia dels nens- porta ja tres dies ingressada a l'hospital i no la pot visitar. La Joana parla, plora i es desespera mentre ho explica.

Aquí estic, per escoltar i acompanyar. Escoltar i acompanyar ajuda!

Em telefona en Miquel. És metge de cures intensives i vol demanar responsabilitat en les conductes a tota la població. Acaba de certificar el traspàs d'un pacient de vuitanta-dos anys del qual tot just fa una setmana va morir també la seva esposa. N'acaba d'informar-ne a la família. En Miquel està, ara mateix, trencat per dins, però el fet de trucar-me li ha donat un fil d'esperança per no haver de passar, mai més, per una situació com aquesta. Diumenge he portat la Carme a Missa. Una malaltia degenerativa i la seva edat -molts anys- no la deixen caminar ni sortir de casa. La Missa l'ha reconfortada anímicament i, com diu ella, «ara, que sigui el que Déu vulgui...».

Encara no saps qui soc?

Informo amb veracitat, acompanyo, escolto, batego, m'emocio, comparteixo, valoro, denuncio, admiro, exclamo, entretinc i moltes més coses, però sobretot comunico! Soc la ràdio!

(Redactat el 13 de febrer 2021 amb motiu del Dia Internacional de la Ràdio)

El Concili Provincial Tarraconense i els reptes actuals

MN. JOSEP CASELLAS
Capellà i
periodista

«Els reptes que presenta el context en què ens trobem són enormes». Així ho afirma el document recent dels bisbes de Catalunya *Esperit, cap on guies les nostres Esglésies? Als 25 anys del Concili Provincial Tarraconense*. I així ho va repetir Mons. Joan Planellas, arquebisbe metropolità de Tarragona, en l'obertura de l'acte com-

memoratiu que va tenir lloc el 9 de març, organitzat per la Conferència Episcopal Tarraconense i l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP). En el discurs de cloenda, l'arquebisbe va dir que el Concili «va representar un moment àlgid de sinodalitat de la nostra Església» i que ara ens trobem «en plena fase de recepció» i «podem esperar una recepció progressiva i el compliment a llarg o curt termini de les seves resolucions». I va indicar tres actituds i línies d'acció que caldria prioritzar: «una major obertura i diàleg de les nostres esglésies a la societat i als qui no pensen com nosaltres; sentir el dolor de tantes persones que pateixen per tantes causes, però sobretot les que no tenen les condicions per viure dignament; i el foment d'un treball interdiocesà més conjunt».

El pont de Sant Julià del Llor

En el discurs d'obertura Mons. Planellas havia fet referència al pont de Sant Julià del Llor, una construcció romànica molt bonica però que va deixar de ser útil quan, l'any 1777, el riu Ter es va desbordar i va continuar el seu curs cinc-cents metres més avall. «L'Església ha de ser un pont útil», va dir.

A l'acte del 9 de març hi van participar el bisbe emèrit de Girona Carles Soler; Joan Torra, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya; Dolors Tribó, carmelita vedruna, i Jaume Dantí, professor de la Universitat de Barcelona. Tots havien participat en el Concili -Mons. Soler va ser-ne el secretari general- i van coincidir a valorar el que n'havien rebut i a reivindicar-ne la validesa. També hi van intervenir Armand Puig, rector de l'AUSP i Mons. Vincenzo Paglia, president de la Pontifícia Acadèmia de la Vida.

Pedagogia presencial, o bé online?

RAMON MONCUNILL
Dr. en Filologia
Hispànica

Com tots sabem, en el context del mesos de pandèmia que hem patit no ha quedat més remei que transformar -tant a la universitat com a l'escola- moltes classes presencials en sistemes online d'ensenyament mitjançant els suports tecnològics adequats.

Quin ha estat el resultat de tot això? No ens enganyem: ha baixat sensiblement el nivell de la docència i la qualitat d'aprenentatge. A les escoles, els bons estudiants han assolit resultats acceptables, però per als alumnes amb dificultats, o que no tenien accés a ordinadors i altres mitjans tecnològics, o els que no podien rebre l'ajut i el suport dels seus pares... ha estat un desastre.

Ara bé, la «progressia pedagògica» -que viu en un altre món- ha volgut veure en l'ensenyament online la panacea de tot plegat. Però si preguntem als alumnes mateixos -tant a l'escola com als universitaris- i a la majoria dels professors, quasi tots ens diran que troben a faltar les classes presencials.

D'una banda perquè l'escola, i també la universitat, no és una freda acadèmia de transmissió de coneixements. No. Hem de valorar, i molt, el factor social. L'escola i la universitat són també microclimes de solidaritat, d'amistat, de confiança, de formació personal, d'enriquiment cultural...

He estat professor tota la meua vida, i tenia molt clar que la meua missió no era simplement ensenyar literatura, sinó procurar transmetre la meua passió per la literatura. Quan et trobes un bon professor -a l'escola i a la universitat-, un professor apassionat pel que fa i ensenya, que et contagia una atracció que mai vas sospitar que sentiries per la literatura del Segle d'Or o per la química inorgànica... això no té preu. I això sempre serà presencial.

Un Sant Jordi que desarma l'enemic amb un somriure

MN. JORDI FONT
Capellà

S'acosta sant Jordi, anomenat per la litúrgia el megalomàrtir d'Europa: el gran màrtir. Per què? Entre altres coses, pel seu testimoni recollit en tants d'indrets d'Europa. Concretament a Geòrgia, on l'han anomenat així. Però també a Grècia, Gènova, Lituània, Portugal, Anglaterra, Aragó,

Catalunya... Va ser declarat per lord Baden-Powell, fundador de l'escoltisme, patró d'aquest moviment educatiu. I ho és també de la cavalleria.

De fet, Baden-Powell (B-P) proposa sant Jordi com a testimoni als nois i noies que juguen al «joc escolta». Escrigu en el llibre o manual *La ruta cap a l'èxit*, dedicat a la branca de 18 a 21 anys -els *rovers* o *routiers*, a Catalunya anomenats *el Truc* -: «Entre totes les imatges de sant Jordi que tinc al meu escriptori n'hi ha una que m'animava. I no és que sigui un dibuix molt bonic, però mostra un sant Jordi amb un gran somriure i amb una actitud decidida lluitant contra el dragó. Em sembla que és la millor manera d'afrontar qualsevol dificultat, per difícil que sembli». Escrigu B-P també per a la branca més jove: «El somriure neutralitza gran part d'allò dolent que hi ha en una persona» (*Manual dels llobatons*, 163). I encara aquest pensament de B-P, que ens pot provocar un cert somriure: «Fa molt de temps vaig descobrir per experiència que era veritat que un pal i un somriure t'ajuden a superar totes les dificultats d'aquest món. Però encara fou més gran la descoberta que m'ha confirmat la vida: que normalment pots deixar el pal a casa» (cf. «Obstacles de la vida i com superar-los», 114).

En aquests últims temps hem vist l'actualitat d'aquesta actitud enfront de les dificultats. Així, alguns afronten serioses dificultats amb eines pacífiques, com el somriure. Per exemple, «les mans aixecades i el silenci» en algunes manifestacions per expressar les idees però sense la violència davant les forces de seguretat, en lloc d'anar a cops de pal i cremant contenidors, com vàrem veure el mes passat pels nostres carrers. O, com hem vist fa uns dies pels mitjans de comunicació, la religiosa Ann Rose Nu Thawng, de la Congregació de sant Francesc Xavier, que en un carrer de Myitkyina (Birmània) es va agenollar davant la policia, que estava disposada a carregar contra uns manifestants. Aquesta religiosa va salvar així més de 100 persones.

Sant Jordi -com diu Baden-Powell- desarma l'enemic amb un somriure o amb tot allò que caracteritza el nostre caràcter català. Un somriure dura només un instant, però a vegades el seu record és etern, com l'Església ha qualificat el testimoni del megalomàrtir sant Jordi.

XAVIER ROCA BAS
Periodista

Patrimoni cultural religiós

Una quarantena de visites, conferències i tallers

constitueixen l'agenda de Catalonia Sacra per a aquest 2021. Entre març i novembre, 19 comarques de Catalunya i una del País Valencià acullen una nova edició d'aquesta programació d'activitats única, que vol donar a conèixer el patrimoni cultural de l'Església i que és fruit del treball en xarxa dels bisbats amb seu a Catalunya. La programació manté, tot i el context de pandèmia, el nombre d'activitats programades en anys anteriors, i recupera algunes de les que es van haver de suspendre l'any passat a causa de la Covid-19. A la Diòcesi de Girona, el programa és el següent: * 19 de juny, a les 11 del matí, conferència i visita: «Campanes i campanars de la Garrotxa», a càrrec de Xavier Pallàs. / * 16 d'octubre, a les 11 del matí, conferència davant de l'obra «Els retaules pintats de Navata», a càrrec de Francesc Miralpeix. / * 31 d'octubre, a les 12 del migdia, visita guiada: «La mesura del temps a la Catedral de Girona», a càrrec de Carles González i Joan Piña. En trobareu la programació completa i hi podreu fer les inscripcions a www.cataloniasacra.cat/agenda.

«Repensar l'economia»

Editorial Claret ha publicat el llibre *Repensar l'economia a partir de la pandèmia*, amb articles de Guillem López Casasnovas, Adela Suñer, Lucía Caram, Enrique Lluc i Bernat Sellarès, que, juntament amb el primer número d'aquesta col·lecció Oikos, amb el títol *L'economia de Francesc*, d'Eduard Ibáñez, volen ser una resposta a la petició del Sant Pare, d'homes i dones que no volen donar l'esquena a la situació que, malgrat que ja era present, s'ha agreujat amb la pandèmia de la Covid-19.

Al llarg de les seves pàgines es llegeixen frases que són alhora interpel·lacions per a tots, per als responsables dels estats i de les empreses, i per a tots els treballadors i consumidors. El canvi de l'economia que exigeix el Sant Pare requereix també un canvi en la nostra comprensió del món material en què vivim. De fet, com comenta en el seu article d'aquest llibre Bernat Sellarès, el nostre model econòmic està molt lligat a què entenem per riquesa i a com entenem què és allò que ens

fa veritablement rics.

Trobareu aquesta publicació a la llibreria diocesana Casa Carles de Girona (pl. del Vi 2).

Girona, Temps de Flors

Del 8 al 16 de maig tindrà lloc una nova edició de «Girona, Temps de Flors», enguany amb 92 projectes en 83 espais exteriors i emblemàtics de la ciutat. L'àngel de la Catedral, que culmina

el campanar i que mira més enllà del centre històric de la ciutat, il·lustra el cartell de l'edició, que presenta, a banda d'un nou lema «A cel obert», un format adaptat a la pandèmia. I és que, per garantir la salut pública durant l'esdeveniment s'ha esportat la instal·lació dels projectes. Així mateix, a banda de conservar els espais exteriors originals de la mostra, s'hi han afegit nous indrets d'altres barris del municipi. De fet, per descobrir tots els projectes escampats per la ciutat, es proposen quatre itineraris per fer a peu o en bicicleta. La primera ruta engloba els espais expositius del Barri Vell, Sant Daniel i Mercadal; la segona, els de Fontajau i la Devesa; la tercera, els de Santa Eugènia i Sant Narcís; i la quarta, els de l'Eixample i Carme. L'horari per visitar els projectes serà de les 10 a les 21 h. En trobareu tota la informació a tempsdeflors.girona.cat.

L'ànima
no
canvia

 Obra Social "la Caixa"

Església Viva

Presenta: Àngel Rodríguez Vilagran

Magazín setmanal de 30 minuts amb reportatges i entrevistes d'actualitat de l'Església de Girona.

Té els apartats:

*La Paraula del Bisbe (amb Mons. Francesc Pardo),
Punt de Vista (comentari d'actualitat a càrrec
de diferents col·laboradors),
notícies i l'evangeli dominical.*

Mensualment:

*Música sense complexos (Xavier Roca)
i Cinema de valors (Narcís Mir).*

*El 1993 va rebre el Premi Bravo de Ràdio, que atorga
la Conferència Episcopal Espanyola.*

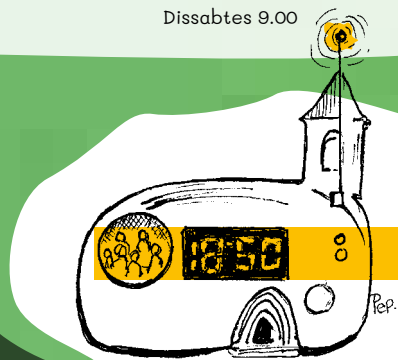
L'emeten:

Cadena COPE Girona 89.9 FM
Caldes FM 107.9 FM
Girona FM 92.7 FM
Ràdio Arenys de Munt 107.0 FM,
Ràdio Bonmatí 107.1 FM
Ràdio Calella 107.9 FM
Ràdio Canet de Mar 107.6 FM
Ràdio Cap de Creus 88.7 FM
Ràdio Cassà de la Selva 103.1 FM
Ràdio Estel 103.4 FM
Ràdio l'Escala 107.6 FM
Ràdio la Vall (Les Preses) 107.6 FM
Ràdio les Planes 107.7 FM
Ràdio Mar d'Amunt (Port de la Selva) 107.0
Ràdio Palafrugell 107.8 FM
Ràdio Salt 97.7 FM
Ràdio Sant Gregori 107.9 FM
Ràdio Sant Pol 107.2 FM
Ràdio Sarrià 87.6 FM
Ràdio Tordera 107.1 FM

Divendres 13.30
Diumenges 8.30
Diumenges 8.30
Diumenges 10.30
Diumenges 8.30
Diumenges 9.00
Diumenges 8.30
Diumenges 7.00
Dissabtes 20.35
Divendres 23.00
Diumenges 8.30
Diumenges 8.30
Diumenges 8.00
Diumenges 9.00
Diumenges 9.00
Dissabtes 8.00
Diumenges 10.00
Diumenges 9.00
Dissabtes 8.30
Dissabtes 9.00

*Nota: el
programa a la
Cadena COPE
porta per nom
"El Mirall".*

*També es pot
escoltar per
Internet al web
del Bisbat a
Programes de Ràdio*

L'ENTREVISTA

Mn. Sebastià Aupí

Capellà del servei emocional i psicològic dels hospitals Trueta de Girona i Santa Caterina de Salt

«Mai havia descobert com la creu em podia ajudar a trobar la serenor»

Com van viure aquells primers dies de pandèmia, ara fa un any?

Ho vam viure com tothom, amb preocupació. Les informacions que teníem el mes de febrer i començaments de març no ens feien pas imaginar el que viuríem ara fa un any. Van ser uns dies molt intensos, que ens van deixar muts a tots. Però vam respondre de la millor manera que vam saber.

Què el va ajudar, personalment, davant d'aquella situació?

Eren vigílies de Setmana Santa, i mai havia descobert com la creu em podia ajudar a trobar la serenor, que en aquells moments em trontollava. També em va ajudar la pregària del centurió. I molts de silencis, i en els silencis trobava pau. Eren dies en què les paraules des-torbaven.

Molta gent moria sense poder acomiadar-se dels seus familiars...

Portaven una persona a corre-cuita en ambulància i al cap de res d'en-

trar a urgències... Va haver-hi dies en què la mort no ens donava cap treva.

Acompanyaves famílies i et sostenies com podies. La paraula «desbordament» la vivíem sense adonar-nos-en. La descoberta de la mort en solitud no volguda ha estat un mastegot molt fort per a tots.

La primera setmana vam optar per mantenir el contacte per telèfon, però vam descobrir que això per als malalts no era una bona aliança perquè la trucada creava fatiga més que donar calma. Amb la *tablet*, la visualització va ajudar a trobar calma i vam veure que no potenciava el neguit. De fet, la *tablet* ha estat per a mi una ampliació del sagrament que jo com a capellà faig a l'hospital.

En quina mesura el fet de creure en la transcendència pot contribuir a una major comprensió o acceptació del sofriment o la mort?

M'he adonat que la fe en Jesucrist, des de qualsevol confessió cristiana, i també el símbol de la creu, ens han ajudat durant aquest temps.

XAVIER ROCA BAS
Periodista

Certament que el drama ens deixava muts, però la nostra fe ens mou a una esperança després de la creu. He descobert alhora que trobar-te algú en aquest món que no cregui és missió impossible. Tothom creu. Perquè sempre hi ha una cosa a la qual tothom s'agafa. Tots tenim un rau-rau espiritual.

